

05/05/2014

La família

La família, segons la Declaració Universal dels Drets Humans, és l'element natural, universal i fonamental de la societat. Els llaços principals que defineixen una família són de dos tipus: vincles d'afinitat derivats de l'establiment d'un vincle reconegut socialment, com el matrimoni, i vincles de consanguinitat, com la filiació entre pares i fills o els llaços que s'estableixen entre els germans.

La unió entre un home i una dona és el model principal de família com a tal, i l'estructura difosa majorment en l'actualitat. Les formes de vida familiar són molt diverses, depenent de factors socials, culturals, econòmics i afectius.

La meva família més directa està composta pel meu pare, **José Antonio**, la meva mare, **Maria**, el meu germà, **Francesc** i la meva germana, **Margarita**. Jo sóc el petit dels tres germans. Però la família s'ha fet gran amb la meva dona, **Mercè**, la nostra filla, **Marta**, i els diferents nebots.

Com ja comento a "[qui soc](#)", tota aquesta passió per les motos de muntanya me la van inculcar el meu **pare** i el meu **germà** quan jo tenia 6 anys, però a qui realment hauré d'agrair de per vida la seva capacitat de dedicació cap a la meva afició és a la Mercè. L'amiga que vaig conèixer amb 12 anys, la que va ser la meva parella i nòvia dels 14 als 21 anys, la que amb 25 anys va ser la **mare** de la nostra única **filla** Marta i la que, fins al dia d' avui, amb més de 30 anys de matrimoni, és la **meva dona**. Anem per parts...

Pocs ho saben, però el meu pare, a part de salvar-me la vida en un estúpid accident de trànsit, va ser el que em va **ensenyar**, primer a anar en bicicleta i, més tard, en moto. El meu germà va ser el que em va ficar la competició a les venes, primer amb les carreres de motocross i després amb les proves de **trial**.

Quan vaig acabar la "mili" l'únic suport motociclista era el de la Mercè, i és per això que és amb la que em vull estendre més.

Quan ens trobem en els trials, alguns dels meus amics sempre em comenten... "**quina sort tens que la teva dona t'acompanya i li agraden tant les motos**". És cert, però és que crec que ho he sabut "madurar". En tots aquests anys crec que li vaig saber transmetre a la Mercè aquesta boja **passió** meva per les rodes de tacs, del trial.

Ella, des de que les motos de trial van deixar de tenir seient ja no es va tornar a pujar mai més sobre una moto de trial tot i que les sap conduir perfectament, però això no va treure que també es dedicés a donar-me **suport** en tots els aspectes.

Mai ha tingut un NO per resposta. M'ha **recolzat** sempre que he volgut canviar de moto, preparar-les i també quan he volgut comprar "ferros" per restaurar. Va ser ella la que en poc menys de dos mesos em va **animar** a comprar una altra 4RT després que me la robessin, etc.

És cert que en néixer la nostra filla Marta el 1987, els dos (ella més que jo) vam deixar de banda una mica el que era la nostra **vàlvula** d'escapament, però tan cert com que la recompensa d'un nou membre **familiar** feia que tot passés a segon terme.

La Marta, que tampoc és que senti una especial predilecció pel món del motor i menys encara per aquest esport, també formaria part del nostre "món del trial" i més quan el 2008 va començar una relació amb un trialer basc, **l'Asier**.

Sí que vull comentar que en menor o major mesura, a la **família Martín** sempre s'ha respirat **benzina** i trial. El meu germà Francesc va intentar tornar a reenganxar-se amb el meu nebot **David** però al final, problemes físics d'un i falta de motivació de l'altre va fer que es venguessin les motos.

També és cert que en la **família** (i també en amics trialers) vam trobar molt de **suport** en aquells anys maleïts que tots nosaltres intentem oblidar: malalties, estats de salut, mort d'éssers estimats, conflictes laborals i personals, etc. però que en cap moment van fer que el trial esdevingués com l'opció a descartar.

Per si érem pocs, el fill gran de la meva germana Margarita, el meu nebot **Daniel**, m'insisteix que vol fer trial. No va trigar gaire a comprar-se una moto, jeje...

Les **famílies** són grans o petites, divertides o avorrides, complicades, úniques i inclassificables i, sobre tot, **imprescindibles**.

Actualment l'Asier, Daniel i el que us escriu, ens desplaçem regularment per tota la geografia a la recerca d'aquelles zones que puguem compartir conjuntament i si per això tenim el "clic-clac" de la càmera de la Mercè, la companyia de la meva filla Marta i la presència de la meva germana Margarita, què més puc demanar?

I per acabar una frase per a reflexionar...

Potser en els diners trobarem una mica de felicitat, en les amistats trobarem alegries, en les medicines la cura per les nostres malalties, però l'amor només es troba a la família, per tant, perdre la família... cap èxit en la vida compensarà aquest fracàs.

Us deixo amb algunes imatges de la meva família tal com us he anat comentant anteriorment.

